

CRISIS

„Wij vragen aan geen God meer vruchtbaarheid,
Wij smeeken niet om zon en regen,
Op den voor elk bestemden tijd,
Niet langer meer gelooven wij in zegen.

Het is succés, als d' oogst gelukt,
Die trouwens feilloos móet gelukken:
Grondonderzoek en kunstmest met beleid
Van eigen inzicht wordt de vrucht geplukt.
Waarom nog in afhankelijkheid voor God te bukken?
Wij zaaien, en wij zorgen zélf voor vruchtbaarheid.

Niet langer onder 't grillig Opperwezen nog gezucht.
Wat práát men nog van Godes zegen?
We reeg'len zélf wel zon en regen:
We zenden zelf een regenmaker in de lucht.”

Zoo klonken leuzen, voos en hol.
De wetenschap bleek werkelijk oppermachtig,
En alle proeven slaagden prachtig:
De voorraadschuren kwamen overvol.

Maar... bij een overvloed, vér boven elk bestek
Verkommert half de menschheid van gebrek...

Want God heeft in den hemel onzen waan belachen.
Als kindren liet Hij ons, al zwetsend, stil begaan,
En heeft geduldig op ons resultaat gewacht, en...
Doet ons thans... verlegen staan.

G. J. PEELEN

LENTE

RENÉE HEETTE ZE. ZOO'N ECHTE MOOIE naam, Renée De Semarlens. Op de school hadden ze haar naam nooit gewaardeerd. Van alles was ervan gemaakt, en de helft van de kinderen van haar klasse waren gewend haar te vragen. „Ach toe, hoe heet jij ook weer?” De jongens van de hogere klassen waren er eerder mee klaar. „Zeg Maarlens — hola, waar ga je heen,” schreeuwden ze haar na.

Renée maakte zich er nooit boos over. Vader had gezegd: dat was maar onkunde van de menschen, ze wisten niet dat het een heel mooie naam in Frankrijk was, als ze daar woonden zouden ze zelfs van adel zijn.

Vaders Grootvader had al zijn geld verloren en was naar Holland gegaan. Ze waren er niet meer boven opgekomen. Vader zei vaak: „Het was niets geen schande om geen geld te hebben, als je maar overtuigd was, dat God je dien mooien naam had toevertrouwd om hier op aarde te dragen en dat elke De Semarlens probeeren moest het ideaal voor oogen te houden, dat een der stamvaders van het geslacht in de oudheid de wapenspreuk had doen kiezen: „Ik houd koers.”

Iedereen kon aan haar vader zien, vond Renée, dat hij iets bijzonders was. Aan moeder ook wel, maar moeders zijn nu eenmaal altijd iets bijzonders.

Vader had al de kinderen tot bijzondere krachtsinspanning geïnspireerd, wat leeren betrof. Twee zonen

waren predikant, een meisje leerares en nu had Renée ook mogen studeeren. Hoe vader het allemaal had kunnen doen was een raadsel. Overdag was hij op een kantoor, maar 's avonds bleef hij lang op om te schrijven en om te vertalen, en dan hielp hij nog alle kinderen bij hun werk en ging hij op vacantedagen met hen wandelen.

Renée was hem misschien het naast van alle kinderen geweest, en ze was de jongste. Ze leek op zijn moeder, ook wat karakter betrof. Misschien had hij zich daardoor het meest aan haar kunnen geven. Ze droeg het fijne, kleine blonde kopje dan ook als een echte De Semarlens en als ze haar fijne neusvleugeltjes optrok, dan leek ze op het portret van haar stammoeder, die op een kasteel aan de Loire eenmaal de slotvrouw was geweest.

Hij had het volste vertrouwen in haar, ze was thuis het meest volgzame, gehoorzame dochttertje, dat zich denken laat. Zonder eenige benauwenis had hij haar naar de Universiteitsstad zien trekken. In een goed gezin had zij haar onderdak gevonden. Ze kon niet dikwijls overkomen, dat was te duur, maar als het gebeurde, met groote vakantie of kerstverlof, dan was de vreugde voor de ouders groot. Ze had nog eerder dan regel was haar eerste examen gedaan en ze bereidde zich nu voor op een volgend. Ze was er een jaar voor naar Engeland geweest om de taal goed te bestudeeren. Een paar dagen geleden was ze teruggekomen, héél bleek en héél stil. Ze droeg het hoofd niet meer als een De Semarlens. Het was alsof ze er een harden slag op gekregen had. De moeder had haar allerlei vragen gedaan, ontwijkend had ze op alles geantwoord.

Maar op den zwoelen avond, die gevolgd was op den warmen lentedag, was ze zacht bij haar vader binnengekomen. Met het hoofd op zijn knieën had ze liggen snikken. Hortend en stootend was er alles uitgekomen. Een leven van bedrog had ze daar geleid in het andere land, ze had er niet tegen op gekund tegen al zijn mooie woorden en zijn aanhalige manieren. Ze had zich gedragen als al die meisjes, waar ze altijd zoo'n hard oordeel over had, niemand had het geweten, zelfs de vrouw niet, die ze bedroog en haar man ontfuselde.

Ze was teruggekomen met de gedachte, dat als anderen je schande maar niet wisten en als het geen gevolgen had, dat het er dan niet op aan kwam. „Iedereen had wel wat op zijn kerfstok,” had hij gezegd, „en als je elkaar liefhad dan maakte het alles mooi en goed.”

Toen ze haar vader weer gezien had, voelde ze, dat het niet mooi was, en dat ze in een andere sfeer had geleefd. Ze begreep heel goed, dat hij haar nooit vergeven zou en dat ze den naam, dien ze droeg, niet waard was, maar ze moest het hem bekennen, ze kon het niet inhouden, al stootte hij haar uit zijn hart.

Victor de Semarlens was niet als de vader uit de gelijkenis. Hij had niet het gemeste kalf geslacht, ook was er geen ring om zijn thuisgekomen dochterke aan den vinger te steken, noch minder het feestmaal der vergeving.

„Laat mij alleen” waren de eenige woorden, die hij gezegd had. Zachtkens was ze opgestaan, bij de deur zag ze hem zitten, de man met het grijzende haar, de kaarsrechte gestalte nu gebogen, de handen voor het gezicht, en ze had zich in slaap geweest en telkens tot zichzelf gezegd, dat ze het niet verdiende om nog te blijven leven.

Aan het ontbijt den volgenden morgen stond een vaas

Naar een kunstfoto

.... Lente, lente overal!....

met een grooten uitbottenden kastanjetak vlak bij haar bord.

Ze hoorde haar moeder zeggen tot haar vader — „Wat ben jij laat naar bed gegaan!” „Ik haal mijn slaap wel in,” zei hij rustig. „ik had een probleem, waar ik niet mee klaar kon komen, vanmorgen vroeg heb ik buiten het antwoord gekregen.”

Renée durfde haar vader niet omarmen, maar hij stond op en kustte haar op het voorhoofd, — „Zie je dit” — zeide hij, haar op den kastanje-tak wijzende. „Ja” — antwoordde ze zacht.

„Een maand geleden was deze tak dor en kaal, niemand had kunnen voorspellen, hoe hij zou kunnen worden.”

„Neen” — zeide het jonge meisje nogmaals.

„Wie heeft die groote verandering te weeg gebracht?”

„God,” fluisterde Renée.

„Kom, man! de thee wordt koud, laat dat filosoferen,” drong de moeder. Het waren deze woorden, waar de moeder niets van begreep, die een verlorene dochter thuis brachten en de plaats hergaven in het vaderhart. Maar als het lente is, dan zijn er veel dingen, die je gemakkelijker verstaat dan in andere tijden van het jaar

A. V. H.-S.

CONTACT MET DE JONGEREN

UITERSTE KRACHTSINSPANNING

ONDER DEN TITEL „EEN NACHT VAN waanzin” werd dezer dagen een verslag gegeven van een wielervedstrijd, die te Parijs plaats had in het stampvolle Vélodrome. Op de meest sensationele wijze beschrijft de „speciale verslaggever,” hoe het in den nacht der beslissing, het einde van den „zesdaagsche” toeging. Stampvol was het groote gebouw, dat omringeld werd door een groote politiemacht.

We zullen onze lezers besparen, hoe het toeging bij dezen wedstrijd van jonge mannen, die hun uiterste krachten inspanden om iets harder te fietsen, het even langer vol te houden dan hun mede-kampvechters om de overwinning.

„Toen brak de hel los,” schrijft de ooggetuige van zeker oogenblik; „het werd een geloei, waarbij hooren en zien verging, dat besloten werd met een regen van projectielen, varieerend van propfen papier tot sinaas-appelschillen op de baan, zoodat deze onberijdbaar werd...”

Lezers, ziedaar met een enkel woord slechts aangeduid, hoe het toegaat op een wedstrijd A. D. 1932!

Wilt ge nog een ander tafereel uit hetzelfde jaar? Maar sta me toe, dat ik de schildering daarvan zoo sober mogelijk houd. En denkt er aan, dat ik slechts iets citeer uit verslagen, in onze groote dagbladen afgedrukt.

Weer is het Parijs, maar nu moeten we in het Palais des Sports zijn. Daar zijn zoo ongeveer twintigduizend menschen bij elkaar, menschen van allerlei leeftijd, van elken stand en rang, mannen zoowel als vrouwen. Wat staat daar te gebeuren? Wel, het reusachtige belangrijke feit, dat twee mannen, zoo goed als naakt, nu eens zullen beproeven, wie de hardste stompen kan uitdeelen aan zijn tegenstander en dat volgens de regelen „der kunst.” De een was een reus, die even 122 K.G. weegt, de ander een „potige baas” van 80 à 90 K.G. Die treden met elkaar in het strijdperk.

Nauwelijks zijn drie minuten verlopen, of de

moderne David is viermaal neergeslagen. Maar telkens staat de „moedige” man weer op. „Zijn slagen,” zoo schreef men, „worden met een goedig glimlachje door den reus geïncasseerd en tegenover tien van deze opstoppertjes, die een normaal mensch ten grave zouden doen dalen, plaatst de reus een geweldige watjekou, die aankomt als een mokerslag. Dan zijgt de ongelukkige „vlieg” van 80 of 90 kilo's. En het publiek stond daarbij te loeien, te brullen, te fluiten, te honen.... Het heele gevecht had zes minuten geduurd.”

Dat was dus weer een wedstrijd, waarvoor duizenden guldens zijn geofferd, om er van te mogen genieten, zes minuten lang!

Jonge lezers, ik heb al eens meer over dergelijke „sport” geschreven en er het mijne van gezegd. Ik doe dat nu niet weer en wil u liever wijzen op een uitdrukking, die ik in de verslagen van beide wedstrijden aantrof, namelijk: *met de uiterste krachtsinspanning*.

Onlangs heeft de Commissaris der Koningin uit een onzer provincies een klacht geuit over de jeugd, namelijk deze: Het is een betreurenswaardig feit, dat jonge menschen niet meer energie aan den dag leggen, om zich verder te bekwamen. Men doet alles behalve studeeren. Er wordt te veel aan sport en aan andere dingen gedaan en te weinig aan studie. En een Blad voegt er aan toe, dat de sportvergoeding onder de tegenwoordige jeugd aan de studie een groot nadeel toebrengt. Jongelui, die door hard werken, groote belangstelling voor de zaak, waarin zij werken, *uiterste krachtsinspanning*, trachten vooruit te komen, zijn zeldzaam. Alle vrije tijd is voor de sport, en tijdens het werk neemt de naaste wedstrijd nog alle belangstelling in beslag.

Uiterste krachtsinspanning! De tijden zijn moeilijker dan ze wellicht ooit geweest zijn. Het schijnt wel of het geheele wereldraderwerk hopeloos is vastgelopen. Tienduizenden jonge menschen, die in normale tijden ruimschoots hun eigen brood verdienden, teren nu nog op de zakken hunner ouders of eten uit de groote Staatsruif. Ik zal de laatste zijn, om deze feiten te onderteekenen met: eigen schuld. Maar toch geloof ik, dat er een gebrek is aan uiterste krachtsinspanning.

Men treft die helaas meer aan op het sportveld, het wedstrijdterrein, dan in den strijd om het bestaan. Dat is, zooals verscheidene hoofden van onderwijsinrichtingen mij verzekerden, merkbaar in den leertijd; dat komt ook krachtig naar voren, wanneer de schooldeuren zich reeds lang achter de jonge menschen gesloten hebben. Uiterste krachtsinspanning! — Jongelieden van Christelijken huize, het is niets bijzonders als ge uw krachten tot het uiterste inspannt. Het is iets, dat God van elk mensch, jong of ouder, vraagt. God heeft u toegerust met geestelijke en lichamelijke krachten; Hij heeft er recht op, dat ge woekert met hetgeen Hij u toevertrouwd. Niet uw talenten bewaren in een zweedoek, ze renteloos laten liggen, maar ze mobiel maken. Het uiterste er mee beproeven en dan op een wijze, die ge voor Hem verantwoorden kunt. Ge kunt ook uw krachten misbruiken en ik geloof, dat het maar al te dikwijls gebeurt in doellooze krachtmetingen.

Voor al de jeugdigen moeten gebruikt worden om alle krachten tot ontplooiing te brengen.

„Der jongelingen sieraad is hun kracht,” zegt Salomo. Toont, dat ge dit sieraad waardig zijt en ge zult ondervinden, dat God zegent degenen, die hun krachten gebruiken op de Hem welgevallige wijze.

V. R.